

„Skoraj bi ti bil pozabil povedati, da je tvoj bivši načelnik Jarnik na Bledu,“ je dejal Janko in gledal vešče, rajajoče okoli luči. „Tudi lani je bil tukaj.“

„Moram ga obiskati.“

„Letos je privedel tudi hčerko s sabo,“ je nadaljeval doktor, pomolčal in dodal: „Lepo dekle! Prav lepo dekle! Malo takih!“

Janko ni rad hvalil krasnega spola. Zato mi je zbudila njegova laskava ocena pozornost in radost.

„Gospodična Jarnikova? Ne poznam je, Janko! Kako pa ji je ime?“

„Olga.“

(Dalje prihodnjič.)

Janko Glaser:

Jesen.

V so jesen je divjal
čez planine vihar
in bučal nad nama
in trgal od vej suho listje,
da moglo bo zrasti novo —
zdaj več ga ni.

Zdaj je večer tih —
le še topel veter večerni
pihlja skoz veje:
ob najinem sadu zrelem,
da pade k nama,
poln in težek in zlat. —

*o pesem - vzemti mi glavo. Ali imate še v kart
kake raztrgani lister kake Peterinovo? Preu*

